

Tereasa de Jean-Claude Carrière

Brașovul

la București

Chiar dacă problemele de ordin financiar nu sunt mici, iar binefacerile unei reforme mereu amânate nu se prea arată, teatrele încearcă o "reabilitare" a noțiunii de tumeu. În acest context, bucureștenii au putut fi nu demult martorii unei microstagiuni organizate de Teatrul "Sică Alexandrescu" din Brașov care, vreme de cinci zile, a căutat să ne convingă de oportunitatea unui asemenea demers (cu siguranță, costisitor, dar și reprezentativ pentru instituția amintită!).

Cele cinci spectacole văzute cu acest prilej au stat sub semnul

unui program coerent, care ne face să credem că venirea la conducerea teatrului a regizorului Mircea Comișteanu a fost de bun augur. Astfel, s-a putut observa atenta alegere a unor texte variate (nu atât ca gen, comedia părând să fie semnul distinctiv al repertoriului acestei stagiuni, cât ca scriitură): comedia clasică, prezentă prin **Încercarea** de Marivaux (într-o excelentă traducere semnată de Romulus Vulpescu), o comedie dulce-amară despre sensurile vieții de aici și de... apoi, aparținând lui Dušan Kovačević — **Tărâmul celălalt**, două comedii contemporane "bule-

vardiere", una glisând ușor către suprarealism (**Tereasa** de Jean-Claude Carrière), cealaltă mustind de un umor pur englezesc (**Chinezii** de Michael Frayn) și un veritabil text post-modern prin care Dumitru Solomon face o concurență absolut loială mai tinerilor săi confrăți împătimiți de moda intertextualității (Horia Gârbea, Alina Mungiu). Este vorba de **Repetabila scenă a balconului** (premiul UNITER pentru cea mai bună piesă a anului 1995). Urmează a recunoaște, apoi, grija cu care s-a optat pentru directorii de scenă — trei regizori de un incontestabil profesionalism, cu o matură experiență încununată de succese remarcabile: Alexandru Colpacci (**Încercarea** și **Tereasa**), Horea

Școală primară pentru ziariști

Se impune înființarea învățământului primar — fie și seral — pentru ziariștii decizi să se dedice cronicii dramatice și comentariului cultural, în pofida temperamentului, înclinațiilor psihologice, talentului, logicii și cunoștințelor personale. Motivele? Iată: într-un cotidian de mare tiraj a apărut, negru pe alb, o trimitere la "faimoasa piesă ionesciană" **Așteptându-l pe Godot**, fiind frustrat astfel de dreptul său de autor bietul Samuel Beckett. În alt cotidian de mare tiraj se consemna solemn premiera piesei **Azilul de noapte** a lui Gogol, rămânând ca depozitul Maxim Gorki să fie eventual împroprietărit cu o **Livadă de vișini**. La postul național de televiziune se anunțau repetițiile la **Pălăria florentină** de Teodor Mazilu, întrucât autorul informației considera probabil că Labiche (sau

Labiz? oricum, nu are importanță) o fi scris el **Moartea căprioarei**, dar de unde până unde o comedie cu o pălărie? La fel, **Lungul drum al zilei către noapte** a făcut un drum incomparabil mai scurt, în paginile unui săptămânal, de la Eugene O'Neill la Tennessee Williams.

Dacă nu se înființează grabnic acest curs elementar pentru jurnaliștii culturali, riscăm puneri ilegale în posesie, încurcături juridice, scandaluri pe tema dreptului de autor și a plagiatelor literare, dezbateri parlamentare interminabile cu privire la garantarea proprietății intelectuale. Ca să nu mai spunem că am putea citi mâine-poimâine în vreun ziar știrea că Iliada a fost scrisă de Iliescu...

D.S.